

Когато въ полунощ несѣтно загаснатъ градскитѣ огньове,
на Sacré-cœur звездата бѣла, на Айфель мълниитѣ ярки,
затихне вѣчната Мадлена — и надъ града забди отново
сама света Женевиева, срѣдъ мъртвитѣ царици въ парка . . .

Когато сякашъ въ лабиринти потънатъ сънени тълпитѣ,
спратъ бѣснитѣ автомобили, последното метро замине,
и дневниятъ западалъ прахъ — съсъ мириса на димъ наситенъ,
напудри статуйтѣ блѣди по улицитѣ и градинитѣ . . .

Мъглата влажна, сякашъ гжба, попие свѣтлитѣ реклами,
изтекълъ, спре потокътъ черенъ по Елисейскитѣ полета,
угаснатъ чуднитѣ витрини като миражи и измами,
и само свѣтещи останатъ тукъ-тамъ всенощни кафенета . . .